

V concurs literari Prasdip Llegendari

CATEGORIA ADULTS

Miols

Aquell primer gat el vaig matar perquè em mirava massa. Des d'aquell dia que la Nadia el va portar a casa, el felí es va mostrar molt insistent en posar-me la brasa dels seus ulls oberts damunt de tot el que jo feia, resseguint amb la mirada tot les meves passes i quefers. Recollit damunt del seu propi cos en un cantó de la cuina, com un bulleroc de pèl brut, movia el cap d'un costat a l'altre si jo em desplaçava per fer el cafè, afaitar-me o posar mel damunt d'una torrada.

Un matí de llum especialment plàcida vaig volar acabar ràpid amb aquella nosa inesperada. D'un calaix de la cuina vaig treure un ganivet i vaig actuar ben prest, sense recança. Quasi no va protestar. Quasi no va miolar. Quasi no va assabentar-se del que passava. La primera ganivetada la hi vaig fer al llom i la segona li va obrir el coll, d'un cantó a l'altre. Va dir alguna cosa estranya amb el seu idioma animal, una forma de parlar sovint molt propera a la nostra segons amb el temps he pogut apreciar. Quan va deixar de convulsionar-se al terra en un toll de sang que cada cop es feia més gran, em vaig posar un altre cafè a la tassa i vaig assistir a les seves darrers alenades.

Vaig veure que a la corbata duia una taca de sang i davant del mirall de l'habitació me la vaig canviar i vaig pensar que quan tornés al migdia ja rentaria i endreçaria aquell desastre.

Quan vaig tornar a casa tot allò ja l'havia arreglat la meva dona, que en aquestes coses sempre em va un pas pel davant. No li vaig dir res. No li vaig comentar el meus motius per cometre la matança. Ella tampoc em va fer preguntes. M'esperava amb dues copes de vi a la mà. Em va dir.– *Té*. I em va atansar un Bordeus del color de la ràbia. Vaig fer un esforç per somriure. No sempre estic jo de bon humor. Vaig dir – *gràcies, em ve molt de gust. Sempre saps el que necessito*– Aquell vi era vermell com el robí i tenia un regust de sang animal. Ella va prendre un glop i el va paladejar. Els ulls li van brillar. Després va deixar la copa damunt la taula i es va posar a fer el sopar. Jo vaig sortir al balcó a fer una cigarreta.

Afora el món s'anava tenyint a poc a poc amb la tinta de la nit. Les puntes de la ciutat s'anaven arrodonint i desapareixien en la sopa freda de la foscor. Havia alguns brills a les teulades, indefinibles, i algunes finestres s'empastaven de la llum de les làmpades i dels televisors. Un lleu bramul s'estenia pel món. L'univers s'anava cobrint de rovell i d'una molsa que se m'anava posant a mi també al centre dels ossos, envellint-me.

Vaig tornar dins amb una mica de fred. Vaig tancar el finestral. Amb el mateix ganivet amb que jo havia matat el mixo, la Nadia anava tallant porros i cebetes en juliana. Hàbilment va anar escapçant amb les mans els platejats seitons que jo mateix havia comprat el dia anterior i els esventrava amb un dit, amb l'ungla aguada del petit. Treia d'aquells cossos minúsculs una massa sangonosa de tripes que anava posant amuntegades en un plat de paper d'alumini. De tant en tant em mirava i somreia. Amb aquelles desfetes alimentava alguns cops els gats que adoptàvem vinguts des del món peculiar de les teulades. Quan va acabar de fer això, va llençar aquelles despulles a la galleda de la brossa.

Va anar enfarinant hàbilment els peixos i posant-los en un altre plat de forma concèntrica els uns al costar dels altres immaculadament blancs, tocant-se per les cues. L'oli bullia en una paella. Jo bevia amb calma el vi que ella m'havia ofert. Quan vaig acabar la meva copa em vaig beure la seva i després em vaig posar una altra. El seu cabell suau es movia delicadament amb cada un dels seus gestos i de tant en tant em tornava a fer aquell somriure tan ple de picardia.

Vam sopar sense referir-nos en cap moment al gat que jo havia matat. Ens vam explicar algunes coses de les feines i les famílies respectives, els seus èxits i els seus fracassos. Cortés anava més perdut que mai. No s'havia adaptat a aquest món informàtic. La mare tenia millor les cames, però les varius em semblaven molt inflades. Ella deia que era gràcies a un nou tractament homeopàtic. Vaig riure de l'ocurrència i crec que la Nadia es va ofendre una mica, defensora com és d'aquestes coses alternatives que a mi em fan tant de fàstic. Els dies, des del canvi d'hora, s'havien fet més llargs. Cortés hauria d'apuntar-se a un curset. El pobre és un desastre. Després vam mirar una mica la televisió i vam anar al llit. Ella feia molta cara de son i encara que jo tenia ganes de fer l'amor, vaig comprendre que no era el moment per a insinuacions ni requeriments i vaig llegir alguns capítols d'un llibre que ja no recordo quin era, potser un de Carlos Ruiz Zafón. Em va costar molt dormir-me quan vaig apagar el llum de la tauleta de nit i vaig deixar les ulleres en un prestatge. La Nadia estava girada de l'altre cantó des de feia una bona estona i emetia un soroll sord. Abans de tancar els ulls del tot vaig percebre amb cert fàstic en ella una certa aroma de peix que se li havia enganxat a la pell i una escata com de plata que se li havia posat a l'espatlla.

Al matí, com sempre, ella va marxar abans que jo, amb presses, talonejant i posant-se una arracada que no acabava d'entrar-li pel forat de l'orella. Vaig acabar ajudant-la i, sense voler li vaig fer mal. M'envià un petó des de la porta abans de tancar amb cert estrèpit. Vaig fer el llit i vaig portar els llençols al cistell de la roba bruta. Allà vaig veure la corbata tacada de sang del dia anterior, de quan vaig matar aquell primer gat. Al costat del cistell estava la galleda i el pal de fregar que ella havia utilitzat per netejar la restes del meu assassinat. La baieta em va semblar que havia adquirit un color rosat i encara era humida.

El va portar dos dies després, dissabte. Vaig deixar de llegir el diari i el vaig agafar en braços. Era una bola de pèl siamès que emetia un so petitoníssim, una espècie de xerric. Feia gràcia. Tenia les orelles fosques i les posava enrere cada cop que jo li passava la mà pel front. Obria els ulls i roncava de plaer.

Quan vaig deixar d'acaronar-lo va miolar enfadat amb una veu massa forta per la seva mida. Tot el cap de setmana em va seguir per la casa, d'aquí a allà, miolant-me enganxat als meus peus, molestant-me.

La Nadia s'adonava del que estava passant. L'agafava en braços, l'acaronava i el treia a la galeria perquè no fes nosa. Li va comprar carn en llauna i la hi posava en un plat. Li va donar una pilota amb cascavells i va jugar unes bones estones amb ell. Però ell preferia posar-se al meu costat i miolar, potser sense la ràbia d'abans però reclamant-me alguna cosa, dient-ne no sé què que jo no podia comprendre.

Se'm va fer pesat i el dimecres següent, encara amb en pijama i sense que ella s'hagués aixecat, el vaig escanyar. Per a ell va ser una sorpresa perquè tot confiat es deixava agafar quan volíem acaronar-lo. Vaig ser ràpid. El seu coll era delicat i estava tot ple d'uns bonys estranys. El vaig prémer tant com vaig poder i el gat va deixar de moure's molt aviat i es va quedar garratibat. Era un fracàs de felí, sens dubte, una demanada avortada, una de tantes veus que no ha sabut expressar-se d'una manera adequada en aquest món traïdor. Un no-res. Me'l vaig estar mirant una estona, allà mort, fet un nyap, mentre xarrupava la meva tassa de cafè intolerablement calenta. Bullia. Li vaig ficar una mica de llet freda.

Quan la Nadia es va aixecar jo havia preparat més cafè i torrades. Amb els ulls emmarcats per unes bosses que a mi sempre m'han agradat, com la de l'actriu italiana Ana Magnani, va seure en un tamboret tot badallant. Va esmorzar lentament sense adonar-se de l'absència del gat. Va comentar quatre coses banals. Va dir si em venia de gust alguna cosa especial per al sopar, que aniria un moment a veure la seva mare, que pensava que estava a punt de venir-li la regla, que aviat començaven les rebaixes .

Es va anar a vestir i jo vaig recollir la taula i vaig escombrar la cuina, rajola a rajola, curosament, com faig sempre. Quan ja s'havia preparat, va tancar la porta del carrer sense enviar-me cap petó de comiat. El món feia olor de pa torrat. Em va semblar que la bossa de la brossa es movia una mica i em vaig esforçar en no oblidar-me de llençar-la al contenidor de residus orgànics quan m'hagués vestit per anar a l'oficina.

L'altre setmana ella s'anà a Brusselles per coses de la feina, aquells assumptes que tan importants semblen a les persones quan treballen. La nit anterior a que marxés vam fer l'amor quasi sense ganes, com dos germans que no saben per què un entra dins l'altre. Tots dos ho vam notar però no ho vam comentar. Ella es va portar una maleta no massa gran. Pel matí la va venir a buscar a casa el seu cap fent una olor intensa d'after-shave amb un cotxe molt car. Ella va haver de tirar cap avall la seva curta faldilla per a seure's al lloc del copilot i que no se li veiessin les calces. Em va dir adéu amb la mà. Des de la finestra de la cuina vaig veure com s'allunyaven. Anaven cap a l'aeroport. No vaig voler sospitar res i vaig pensar que anirien parlant de les dificultats del Cortés per adaptar-se als nous temps i de les raons que hi havia per tal que no l'acomiadessin. Seria una cosa de contracte. Ella anava amb tacons molt alts, molt maquillada i amb el mateix somriure posat que quan escapçava seitons. No vaig fer càbales. Vaig continuar amb l'ordre dels meus dies, traçant un arc de no-res al llenç de les meves soledats tan punyents.

Aquell mateix dijous, La Nadia em va trucar per la nit, a l'hora de sopar. Em va dir que els negocis anaven molt bé però que les reunions eren molt llargues i aquests americans de no sé on tenen un anglès molt tancat i que li costava entendre'ls i que potser era millor parlar amb ells en flamenc. Se sentia de fons una música indefinible barrejada amb algun riure. Ella em va llençar un petó i jo li ho vaig tornar d'una manera – en sóc conscient – no massa convincent. Vaig penjar i immediatament em vaig vestir i vaig sortir al carrer.

Vaig buscar com un gos en zel ensumant per tots els racons un pedaç de carn on enfonsar-me. Vaig sortir-me dels paràmetres marcats pel llenç urbà. Vaig caminar llargues avingudes, carrers estrets, places que desconeixia. Em vaig arribar a barris estranys d'edificis monumentals de formigó i silenci. Em vaig apropar a un món en construcció on les ombres es movien crepitants sota les meves passes. Vaig arribar a un lloc on fantasmes i humans es confonien, un lloc de neons i escales interiors de bombetes foses, de negocis tèrbols, de cors aixafats sota el pes d'un migsomni quasi esgotat. Amb les mans a les butxaques vaig enfilat cap als seus desitjos.

Vaig contractar una prostituta que era recolzada amb d'altres meuques en una tàpia esgarrapada de cartells d'estrany i obscens dibuixos. Me la vaig buscar seriosa, de poques paraules i gestos breus. Especialment, jo volia el seu somriure quasi inexistent. Vaig escollir aquella perquè la vaig veure felina i sigil·losa i perquè em va mirar amb uns ulls oblics i profunds i vaig sentir a l'ànima una cosa molt interna que de sempre sento i que mai no he sabut definir.

Em va seguir submissa i silenciosa, baladrejant-se com un animal. Els seus malucs portaven el ritme del món màgic dels somnis. Vaig aturar un taxi i la vaig fer pujar. El taxista de tant en tant mirava pel retrovisor. Ella desviava la seva mirada cap a la ciutat encesa que travessàvem.

A casa la vaig convidar-la a alguna cosa però només va voler aigua. La va veure freda i a glops petits i pausats, com si llepés la superfície del líquid. Portava les ungles llargues i pintades d'un vermell sang que deixava un rastre de brill en l'aire cada cop que movia les mans per tal de col·locar-se el pentinat posant-se el cabell a un cantó o l'altre. Les seves parpelles estaven maquillades d'un color blau cel. La vaig fer seure al sofà i li vaig frotre mà sota la petita faldilla texana que duia. Se'm va obrir de cames. Se'm va obrir tota, como una mena de fruita madura. Però va girar el rostre quan vaig voler besar-la. – *No besem* – va mormolar amb un accent que em va semblar estrany, com d'una regió del món on no manen els humans.

La vaig portar a l'habitació. Allà es va despullar davant del mirall. La vaig veure doble. La vaig veure de front i d'esquenes a l'hora. La vaig veure despullada i el seu color era quasi humà. Tenia el cos tan prim com el d'una nena i es va deixar posades les sabates. Em vaig veure a mi mateix i quasi no em vaig reconèixer. Per uns intents, mirant-me, vaig oblidar el meu nom.

Mentre la penetrava li vaig ensumar el maquillatge i li vaig fer saber que tenia els ulls com de gata. Va dir unes paraules que no vaig entendre i sobtadament la vaig girar i novament la vaig penetrar, aquest cop pel darrere. Vaig voler aixecar-li una cua que no tenia, però el suau ronc que emetia la seva respiració pausada va enardir el meu foc i vaig exhaurir-me en ella, desplomant-me després al seu costat. Em vaig adormir una mica. Vaig sentir que ella també ho feia. Devia estar cansada de tantes nits repenjada en una tàpia.

En el meu estat d'entresomnis vaig creure que ella emetia roncs felins. Em vaig desvetllar del tot i li vaig posar una mà al maluc. La seva pell era suau, com d'angorina. De sobte, d'una reblincada es va aixecar i es va vestir. Jo també em vaig posar la roba. Li vaig donar bastant més del que ella m'havia demanat. Vaig voler també pagar-li el taxi però ella es va negar. Quan vaig tancar la porta de casa per tal d'acomiar-la sense paraules, ja estava sortint el sol.

Vaig comprovar que no s'hagués deixar quelcom comprometedor i vaig robar al coixí una bola de pèl marró, un rinxol espès. Pèl de gat. Em vaig posar ansiós. Vaig trobar més boles de pèl pel terra, sota les cadires, les taules i els mobles. Vaig escombrar. S'havien curullat a la casa gran número de restes felines apart dels pèls: ungles i excrements. En alguns pams de les coses hi havia esgarrapades i a les teles es podien veure algunes zones estripades. Vaig passar l'escombra també sota el llit i per tots els racons. Tot el vaig decantar del seu lloc còmode i ho vaig anar posant on mai no havia estat. Vaig desordenar els objectes buscant les restes odiades del pas d'aquella meua per casa nostra. L'habitació podia a felí i a la cuina i al lavabo i a les galeries surava una ferum acre i dolça a la vegada que quasi convidava a perbocar.

Em vaig ensumar el cos i realment podia a gat. També la meua roba i la roba del llit. Tot ho vaig posar fet una bola dins la rentadora. Em vaig dutxar ensabonant-me molt. Vaig fregar el meu cos amb una esponja i violència fins a fer-me mal a la pell. Amb l'escuma se m'anaven pel desguàs moltes de les meves ambicions i experiències. Encara nu i humit vaig tornar a l'habitació. Encara podia a animal i vaig obrir les finestres. Em vaig tombar en el matalàs tan despullat. Vaig trucar a la feina i vaig dir que estava malalt.

El matí el vaig passar dins d'una sopa d'incerteses, en un miasma d'inutilitats i pèrdues de temps. Per la tarda va tornar la Nàdia. Ens vam abraçar. Ens vam besar. Em va semblar que la seva boca feia gust de peix. Vam sopar tonyina amb tomàquet que ella va preparar en un moment, sense preguntar-me què em venia de gust. Després, sense fregar els plats ni cap altre preàmbul vam anar al llit on li vaig petonejar el coll fins a enrojolar-li-ho amb les dents. Li va agradar. Va gaudir. Em va demanar més. Tots dos vam miolar amb l'orgasme. Jo no li vaig dir que no havia anat treballar.

Tres dies després teníem un altre gat. Se'm va ficar entre els peus mentre espremia unes taronges per fer suc. Li vaig dir a la Nadia que com no m'havia dit res. Em va dir que havia aparegut entre els teulats i que l'havia adoptat i que va pensar que a mi ja m'aniria bé. No va preguntar pel gat que jo havia escanyat.

Va beure d'un sol glop el seu suc i va marxar fent soroll amb les seves sabates de taló alt. El felí i jo ens vam mirar mútuament i l'un a l'altre ens vam descobrir alguna cosa estranya al gest.

Quan vaig arribar per la tarda havia esgarrapat els mobles. La Nadia no hi era. M'havia deixat una nota. Havia hagut de sortir per unes gestions urgents. Però la seva cartera de mà on porta totes els documents i adreces estava a la cadira de l'habitació on habitualment la deixa. Ja em trucaria i petons. A l'aire surava el seu perfum més car. El gat tampoc hi era. Les hores van passar i ella no va tornar en tota la nit. Jo no vaig trucar-la.

El dia següent tampoc vaig anar a treballar. Vaig amollar que no m'havia guarit be del constipat i que tenia febre. Em vaig enllitar disposat a no moure'm per res. Vaig oblidar la Nàdia. Vaig esperar el gat amb el pijama posat i el ganivet a la mà. El telèfon va sonar més d'un cop i no el vaig voler agafar. En una ocasió algú va tocar el timbre de la porta però no vaig voler obrir. El temps passava lent. En alguns moments sentia damunt del parquet del menjador les passes d'un peus petits i encoixinats. Però no era cert. Era un engany dels seus sentits. Les llums de l'àmbit anaven canviant conforme el dia anava passant.

Va arribar la tarda. El gat no va aparèixer. Em vaig aixecar amb els ossos dolguts. Em vaig quedar assegut a la butaca, brillant-me a la mà el fil de la mort en forma de ganivet.

Em vaig adormir. Em va treure d'un son estrany una nova trucada. Aquest cop vaig contestar. Era la Nàdia des de Paris – *aquesta feina, tinc els peus destrossats, no he volgut despertar-te, tenies febre i deliraves*– Acompanyava al seu cap, Morales, en els seus negocis. Feia de traductora a les reunions, què sé jo – *Quan torni demà sopem plegats*. Morales. Responc que tot va bé, que no es preocupi, que ja se m'ha passat, que sí, que soparen fora. Vaig notar en ella una respiració massa pausada, com la respiració de qui diu enormes mentides. Morales.

Em vaig vestir mentre em mirava al mirall gran de l'habitació. Sempre ho faig, buscant en mi mateix una personalitat que no comprenc. Vaig sortir al carrer amb el ganivet sota el braç i vaig creuar el món conegut. Vaig anar als afores novament. Vaig cercar aquell barri incrustat en un marasme de filferro. Vaig buscar la tàpia i vaig trobar la puta d'ulls de gat.

Quan vaig tornar, ensangonat, vaig obrir la nevera i vaig posar llet en un got i vaig llepar fins sentir associada la meva set. Em vaig menjar crues les tripes dels seitons que l'altre dia la Nàdia havia fregit i que tan amorosament havia guardat per al nou gat. ¿O per a mi?

Vaig esperar-la arraulit en un a racó. Amb certa il·lusió d'ànim mentre em palpava la punxa de les banyes del front.

L'últim gatet que la Nàdia havia adoptat, no va tornar mai.